

Η οδός Ανθούλας

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

περιβάλλον

Η έκδοση αυτή πραγματοποιήθηκε από την ΓΔ Περιβάλλον.

Διατίθεται επίσης στην ιστοθέρση του Διαδικτύου (internet) για τους νέους και το περιβάλλον, της ΓΔ Περιβάλλον: http://ec.europa.eu/environment/youth/index_el.html

Σενάριο: Benoît Corpée
Εικονογραφήσεις: Nicolas Viot
Τεχνική παραγωγή: European Service Network

**Η Άμεση Ευρώπη είναι μια υπηρεσία που σας βοηθά να βρείτε
απαντήσεις στα ερωτήματά σας για την Ευρωπαϊκή Ένωση**

Αριθμός δωρεάν τηλεφωνικής κλήσης (*):

00 800 6 7 8 9 10 11

(* Ορισμένες εταιρείες κινητής τηλεφωνίας δεν επιτρέπουν την πρόσβαση στους αριθμούς 00 800 ή οι κλήσεις αυτές μπορεί να χρεώνονται.

Περισσότερες πληροφορίες για την Ευρωπαϊκή Ένωση παρέχονται από το Internet μέσω του εξυπηρετητή Europa (<http://ec.europa.eu>).

Βιβλιογραφικό δελτίο υπάρχει στο τέλος του τεύχους.

Λουξεμβούργο: Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 2009

ISBN 978-92-79-11961-3
doi 10.2779/24952

© Ευρωπαϊκές Κοινότητες, 2009
Επιτρέπεται η αναπαραγωγή με αναφορά της πηγής.

Printed in Belgium

ΤΥΠΩΜΕΝΟ ΣΕ ΧΑΡΤΙ ΑΝΑΚΥΚΛΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΧΕΙ ΑΠΟΝΕΜΗΘΕΙ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΡΑΦΙΚΟ ΧΑΡΤΙ
([HTTP://EC.EUROPA.EU/ECOLABEL](http://ec.europa.eu/ecolabel))

Ο Τομ υποδέχεται τη φίλη του Ανθούλα στην πόλη του, τη Μερλέν-Βιλ. Η Ανθούλα έφτασε εκεί από το γαλάζιο νησί, το ηλιόλουστο νησί της, χθες το πρωί. Σήμερα ο ουρανός της πόλης είναι γκριζος, χωρίς ήλιο, και η μέρα είναι λίγο σκοτεινή, λίγο θλιμμένη.

- Τη φανταζόμουν αλλιώς την πόλη σου! λέει η Ανθούλα τυλιγμένη με το πορτοκαλί φουλάρι που σκεπάζει μέχρι και τη μύτη της. Δεν αισθάνεται και πολύ όμορφα ...

Ο Τομ νιώθει αμηχανία.

- Λυπάμαι, λέει. Ο δρόμος αυτός ονομάζεται οδός Μπελάδων... Κι είναι γεμάτος αυτοκίνητα...

Στην οδό Μπελάδων έχουν φρακάρει αμέτρητα αυτοκίνητα. Και ξεκινούν να κορνάρουν όλα μαζί. Τουσουυυτ! Τουσουυυτ! Μπιιιιπ! Η Ανθούλα βουλώνει τ' αφτιά της. Πρώτη φορά ακούει τέτοιο σαματά! Ξαφνικά, στην άλλη πλευρά του δρόμου, πίσω από τα κάγκελα του πάρκου, η Ανθούλα βλέπει τη Λίλα την αλεπού.

- Κοίτα, Τομ, η Λίλα! Μας περιμένει με τ' αλεπουδάκια της! Πάμε!

Ο Τομ αρπάζει την Ανθούλα από το χέρι.

- Σταμάτα, Ανθούλα! Πρέπει να περάσουμε από τη διάβαση των πεζών!

Εκείνη τη στιγμή, μέσα στο μποτιλιάρισμα, ένα κόκκινο αυτοκίνητο κινείται νευρικά. Ο οδηγός του μαρσάρει απότομα. Το αυτοκίνητο τραντάζεται, ξεφυσάει και ξαφνικά, με μια απότομη κίνηση, ανεβαίνει στο πεζοδρόμιο. Στο τιμόνι είναι ο κύριος ΑΡΜΑΝΤ, ο πιο ανυπόμονος οδηγός της Μερλέν-Βιλ. Το φτερό του αυτοκινήτου περνά ξυστά από το μπράτσο της Ανθούλας. Ο καθρέφτης αρπάζει το λευκό φόρεμα της μικρής μας φίλης. Η Ανθούλα φέρνει μια βόλτα και πέφτει κάτω. Ο Τομ βγάζει μια κραυγή. Η Λίλα η αλεπού προστατεύει τα τέσσερα μικρά της.

Η Ανθούλα χτύπησε. Στο λευκό φόρεμά της, γύρω από τον ώμο, κυλούν μικρές σταγόνες αίμα. Τα βλέφαρά της είναι κλειστά. Ο κύριος ΑΡΜΑΝΤ βγαίνει από το κόκκινο αυτοκίνητο. Τα χείρα χαμένα.

- Τι έκανα! Τι έκανα!

Ο Τομ χαϊδεύει το μάγουλο της φίλης του. Η Ανθούλα ανοίγει τα μάτια.

- Όλα θα πάνε καλά, ψιθυρίζει ο Τομ.

Έρχεται και η Λίλα με τα αλεπουδάκια της.

- Λίλα, φωνάζει ο Τομ, πήγαινε να φωνάξεις την κυρία ΣΑΛΩΜΗ τη νοσοκόμα! Εγώ θα προσπαθήσω να βρω τον κύριο ΓΚΑΣΠΑΡ, τον αστυνόμο της Μερλέν-Βιλ! Μήπως και βάλει λίγη τάξη στην τόση ανακατωσούρα του δρόμου!

Ο κύριος ΑΡΜΑΝΤ φέρνει τα χέρια στο κεφάλι του.

- Μα τι έκανα! Τι έκανα!

Η Ανθούλα θέλει να σηκωθεί αλλά ο Τομ την εμποδίζει.

- Μη κουνιέσαι, Ανθούλα! Μείνε καλύτερα ακίνητη!

Τα τέσσερα αλεπουδάκια της Λίλας κουλουριάζονται γύρω από το κεφάλι της Ανθούλας και φτιάχνουν ένα μαλακό μαξιλάρι για το άτυχο κορίτσι. Ο Τομ τής σφίγγει το χέρι για της δώσει κουράγιο.

Η οδός Μπελάδων είναι όνομα και πράμα. Τα αυτοκίνητα συνεχίζουν να κορνάρουν. Μερικοί οδηγοί κατεβάζουν το παράθυρο. Αναστενάζουν. Κάποιος φωνάζει θυμωμένος:

- Δεν θα τελειώσει ποτέ αυτό το μποτιλιάρισμα; Αυτό το πράσινο αμάξι, εδώ μπροστά, ποιανού είναι επιτέλους; Προχωρήστε λίγο! Αρκετά καθυστερήσαμε!
- Τουuuuut! Τουuuuut! Μπιιιιιπ! απαντούν οι υπόλοιποι.

Ο Τομ δεν μπορεί να κρατηθεί από τα νεύρα του.

- Ανθούλα, δεν μπορώ να σ' αφήσω μόνη! Κάποιος πρέπει να με βοηθήσει να βρω τον κύριο ΓΚΑΣΠΑΡ!

Τότε η Νιφάδα, το πιο ανοιχτόχρωμο αλεπουδάκι, πετιέται και γλείφει το χέρι του Τομ.

- Εντάξει, κατάλαβα! λέει ο Τομ χαμογελώντας. Θέλεις να πας να βρεις τον κύριο ΓΚΑΣΠΑΡ;! Άντε! Τρέχα!

Η Ανθούλα κάνει μια γκριμάτσα. Ο Τομ ανησυχεί.

- Πονάς πολύ;

Θαρραλέα όπως είναι, η Ανθούλα κουνάει το κεφάλι θέλοντας να πει «όχι». Η κυρία ΣΑΛΩΜΗ πρέπει όμως να φτάσει επειγόντως. Το φόρεμα της Ανθούλας, γύρω από τον ώμο, γίνεται όλο και πιο κόκκινο.

Ο Τομ σφουγγίζει το μέτωπο της Ανθούλας με το πορτοκαλί φουλάρι. Η Ανθούλα χαμογελάει. Από μακριά ακούγεται μια βροντερή φωνή. Είναι ο κύριος ΓΚΑΣΠΑΡ. Η Νιφάδα τρέχει δίπλα του.

- Ε, λοιπόν, είναι ώρα να βάλουμε λίγη τάξη σ' αυτό το χάος! φωνάζει ο κύριος ΓΚΑΣΠΑΡ.

Ένας οδηγός μαρσάρει δυνατά. Βρουμ! Βρουμ! Βρουuuuuυμ! Ο κύριος ΓΚΑΣΠΑΡ παίρνει σοβαρό ύφος και γυρίζει προς τον οδηγό.

- Μα καλά, τόσο δύσκολο είναι να κάνετε λίγη υπομονή; Μ' αυτό το «Βρουμ! Βρουμ! Βρουuuuuυμ!» που κάνετε, το αυτοκίνητό σας ξερνάει τόσο καυσαέριο χωρίς κανένα λόγο! Και το καυσαέριο αυτό δημιουργεί ένα κουκούλι γύρω από τη Γη, που παγιδεύει τη θερμότητα της Γης! Έτσι αυξάνεται ακόμη περισσότερο η υπερθέρμανση του πλανήτη!

Ο κύριος ΑΡΜΑΝΤ έχει καθίσει το αυτοκίνητό του.

- Μα τι έκανα! Τι έκανα...

Ο Τομ εκνευρίζεται και πάλι. Και λέει στον κύριο ΑΡΜΑΝΤ:

- Αντί να στενάζετε, δεν πηγαίνετε καλύτερα να εξηγήσετε σε όλους αυτούς του ανυπόμονους οδηγούς πόσο φταίει η ατμοσφαιρική ρύπανση για την υπερθέρμανση του πλανήτη;!

Ο κύριος ARMANT χαμογελάει.

- Μα τι ωραία ιδέα... Έτσι θα νιώσω πολύ πιο χρήσιμος...

Ο κύριος ARMANT κατευθύνεται προς τα σταματημένα αυτοκίνητα. Και ρωτάει την οδηγό ενός γαλάζιου αυτοκινήτου, που είναι μάλιστα η μαμά της Λουσί:

- Κυρία μου, γνωρίζετε ότι, όταν κάνετε αυτό το «Βρουμ! Βρουμ! Βρουουουυ!»...

Ο Τομ χαμογελάει. Η Λουσί βγαίνει από το αυτοκίνητο με το βιολοντσέλο της. Είναι πολύ θυμωμένη.

- Εγώ πάντως προτιμώ να πάω με τα πόδια στο μάθημα του βιολοντσέλου! Αν όλα αυτά τα «Βρουμ! Βρουμ! Βρουουουμ!» είναι τόσο βλαπτικά για τον πλανήτη μας... εγώ θα πάω με το πόδια! Άλλωστε, δεν είναι και τόσο μακριά! Μόλις δυο βήματα! Τι νόημα έχει τελικά να παίρνουμε το αυτοκίνητο!; Κανένα απολύτως!

Τα αυτοκίνητα όμως στην οδό Μπελάδων δε λένε να σταματήσουν. Τουουουτ! Τουουουτ! Μπιιιιπ! Η Λουσί δεν κρατιέται:

- Εσείς οι ίδιοι είστε το μπιιιιάρισμα! Στον εαυτό σας κορνάρετε! Κοκορόμυαλοι!

Η Λουσί φορτώνεται το βιολοντσέλο στην πλάτη της κι αρχίζει να διασχίζει τα σταματημένα αυτοκίνητα. Με βήμα ταχύ κατευθύνεται προς τη Μουσική Ακαδημία της Μερλέν-Βιλ. Η μαμά της την παίρνει στο κατόπι.

- Γύρνα πίσω, Λουσί! Γύρνα στο αυτοκίνητο!
- Όχι! απαντά η Λουσί. Δεν θέλω να πηγαίνω στην Ακαδημία με το αυτοκίνητο! Δεν μένουμε τόσο μακριά! Και όλοι οι φίλοι μου πηγαίνουν με τα πόδια! Τους ζηλεύω! Πηγαίνουν όλοι μαζί και λένε ένα σωρό ιστορίες στο δρόμο! Και περνούν ωραία! Άλλωστε, κάνοντας λίγη πεζοπορία, γυμνάζω και το σώμα μου! Και συνεχίζει να περπατά.
- Λουσί, γύρνα πίσω!
- Όχι! Δεν θέλω να πάω με το αυτοκίνητο!

Ξαφνικά, να σου και η Λίλα! Καταφθάνει μαζί με τον Δήμαρχο της Μερλέν-Βιλ και μια νεαρή κυρία.

- Να η νοσοκόμα! φωνάζει ο Τομ.

Η κυρία ΣΑΛΩΜΗ, η νοσοκόμα, γονατίζει δίπλα στην Ανθούλα και της ξεκουμπώνει προσεκτικά το λευκό φόρεμα. Ο Δήμαρχος είναι ανήσυχος, όπως και ο Τομ. Η Ανθούλα σφίγγει δυνατά το χέρι του φίλου της.

Η κυρία ΣΑΛΩΜΗ χαμογελά.

- Το τραύμα σου δεν είναι πολύ σοβαρό, μικρούλα μου! Ένας μικρός επίδεσμος, ένας νάρθηκας, και σε μερικές μέρες ούτε που θα το θυμάσαι πια!

- Ουφ! αναστενάζει ο Δήμαρχος σκουπίζοντας το μέτωπό του. Δεσποινίς Ανθούλα, λυπάμαι πολύ που σας υποδεχόμαστε στην πόλη μας υπό τέτοιες συνθήκες...

Ο Τομ σηκώνεται όρθιος. Μέσα στον ασταμάτητο θόρυβο «Τουσουυτ! Τουσουυτ! Μπιιιιπ!», γυρίζει προς τον Δήμαρχο.

- Δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό! Κάτι πρέπει να γίνει! Η οδός Μπελάδων παραείναι θορυβώδης, παραείναι επικίνδυνη, παραείναι γκρίζα, παραείναι...

- Έχεις δίκιο, Τομ! απαντά ο Δήμαρχος. Μετά το σημερινό ατύχημα, πρέπει να πάρω μια απόφαση. Λοιπόν... Σχεδιάζω να... Όχι... Αποφασίζω να... Ναι, αποφασίζω να απαγορευτεί η κυκλοφορία στην οδό Μπελάδων!

Η Ανθούλα χαμογελά.

- Τι ωραία ιδέα! λέει το μικρό κορίτσι. Ωχ! Το ωραίο λευκό φορεματάκι μου είναι ματωμένο και βρώμικο.
- Φταίνε τα καυσαέρια των αυτοκινήτων... λέει η κυρία ΣΑΛΩΜΗ.

Λίγο καιρό αργότερα...

Ο ήλιος λάμπει πάνω από τη Μερλέν-Βιλ. Ο κύριος Δήμαρχος δεν άφησε περισσότερο χρόνο να πάει χαμένος και κράτησε την υπόσχεσή του. Η οδός Μπελάδων αναπλάστηκε και ο Δήμαρχος απευθύνεται τώρα στους κατοίκους.

- Αγαπητοί συμπολίτες, είμαι ιδιαίτερα ευτυχής που εγκαινιάζω έναν νέο δρόμο! Έναν νέον δρόμο, λέγω, που θα είναι πια ελεύθερος από αυτοκίνητα! Βέβαια, τα λεωφορεία και τα αυτοκίνητα είναι απαραίτητα... Και ο καθένας από μας τα χρησιμοποιεί... Αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε και τα οφέλη της ησυχίας, του καθαρού αέρα, της πεζοπορίας, της ασφάλειας... Σήμερα, λοιπόν, θα ήθελα να ευχαριστήσω δύο πρόσωπα...

Ο κύριος Δήμαρχος ακουμπά το ένα του χέρι στον ώμο του κυρίου ΑΡΜΑΝΤ.

- Ο κύριος ΑΡΜΑΝΤ αποφάσισε να στήσει ένα πάρκο κυκλοφοριακής αγωγής για να μαθαίνει στα παιδιά της Μερλέν-Βιλ τους κανόνες της οδικής ασφάλειας! Και χωρίς πραγματικούς κινδύνους!

Όλοι χειροκροτούν τον κύριο ΑΡΜΑΝΤ, που είναι πολύ συγκινημένος.

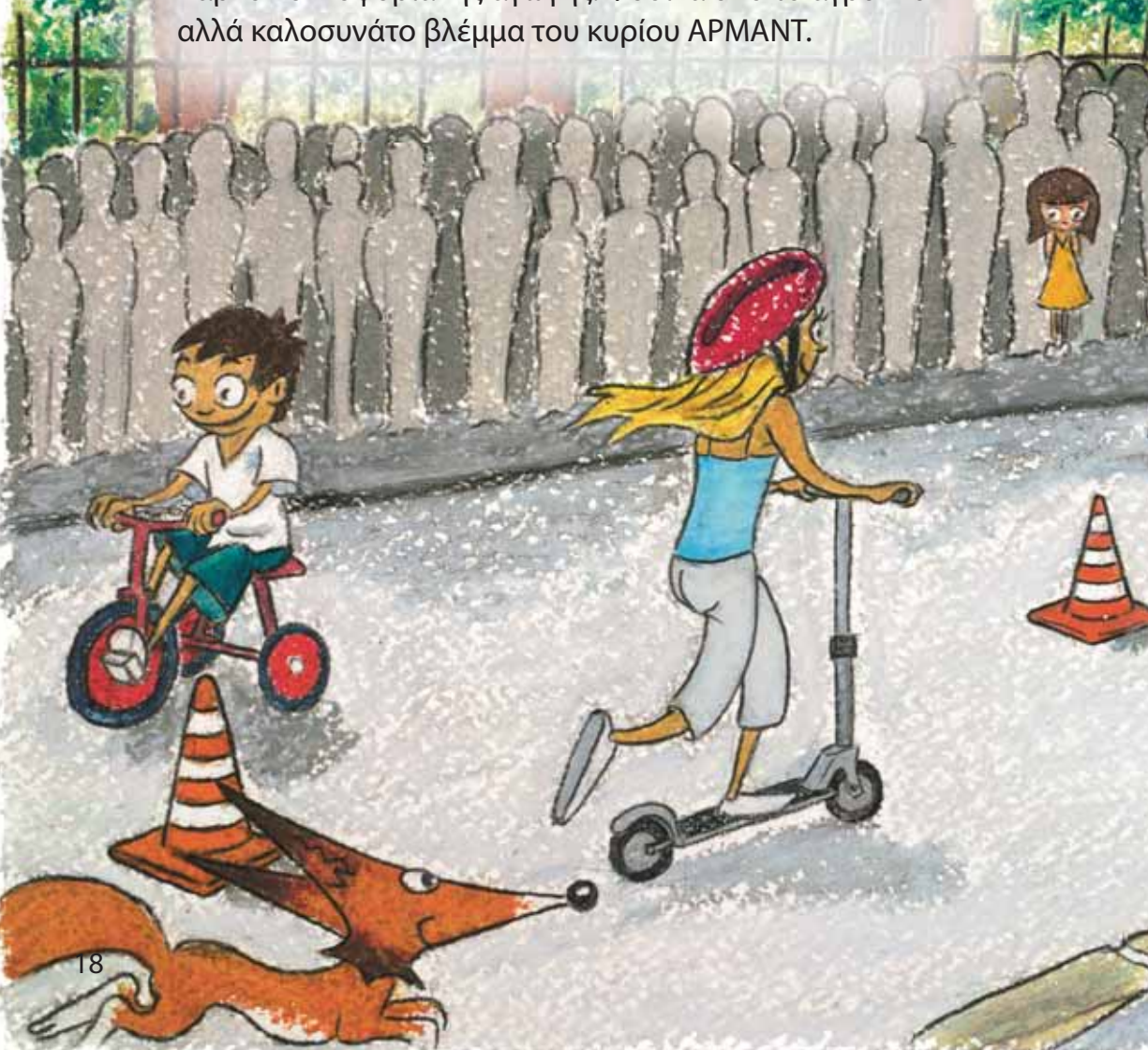
- Και για το σπουδαίο θάρρος της, θα ήθελα επίσης να ευχαριστήσω τη μικρή μας φίλη Ανθούλα...

Όλοι τώρα χειροκροτούν την Ανθούλα. Ο Δήμαρχος πλησιάζει προς το κομμάτι ύφασμα που σκεπάζει το όνομα του νέου δρόμου.

- Έτσι αποφάσισα να ονομάσω τον νέο μας δρόμο... οδό Ανθούλας!

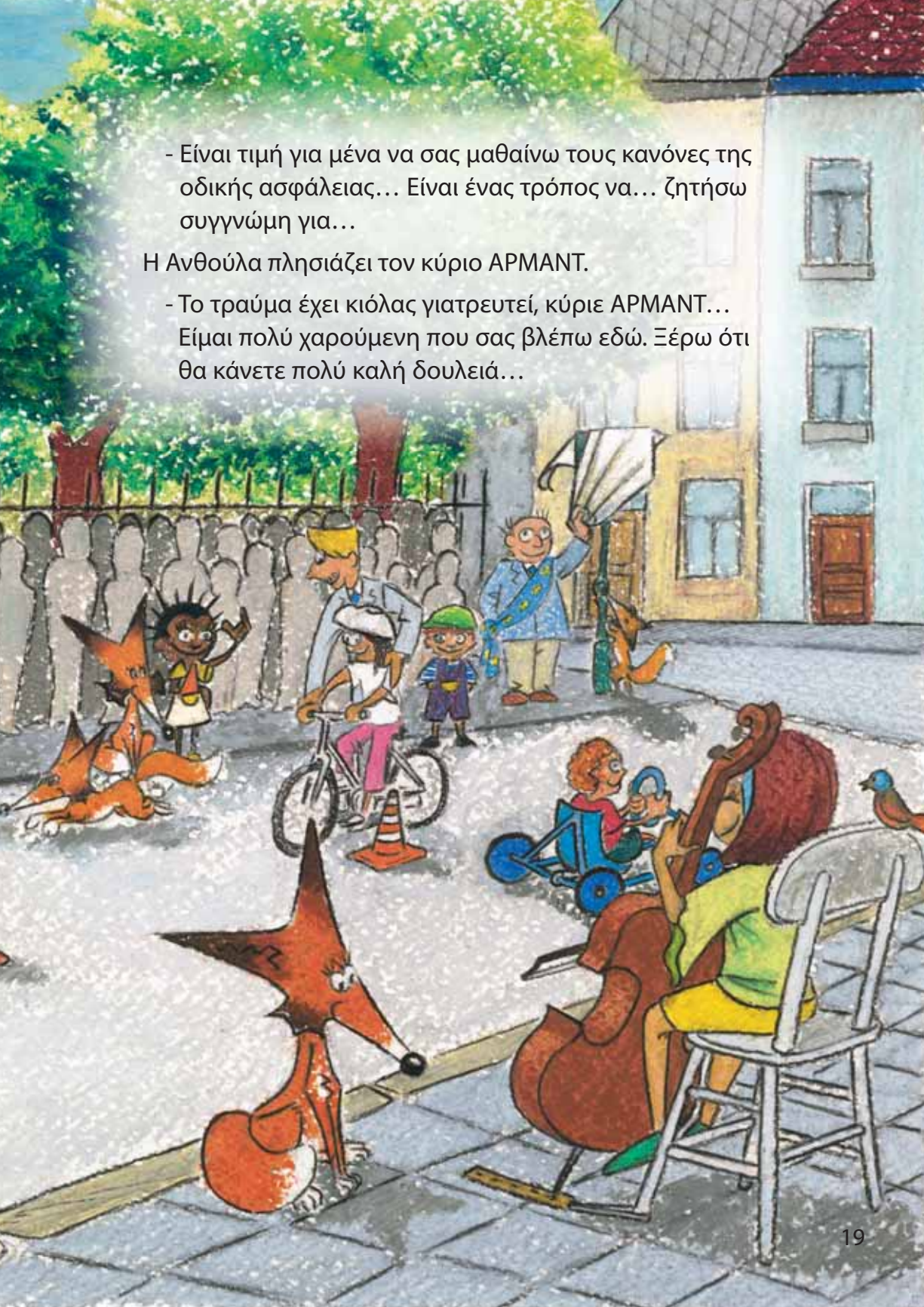
Όλοι οι κάτοικοι της Μερλέν-Βιλ χειροκροτούν. Ξαφνικά, ο Δήμαρχος φέρνει απαλά το δάχτυλό στα χείλη του. Και τότε όλοι σιωπάζουν στην οδό Ανθούλας. Μια απαλή και ντελικάτη μουσική ακούγεται ν' ανεβαίνει προς τον ουρανό. Είναι η Λουσί! Η Λουσί και το βιολοντσέλο της! Τι όμορφα! Τι ωραία ιδέα να καλέσουν τη Λουσί να παίξει βιολοντσέλο για τα εγκαίνια της οδού Ανθούλας! Τι όμορφη μουσική! Λίγο πιο εκεί, μερικά παιδιά έχουν κιάλας αρχίσει να μαθαίνουν για την οδική ασφάλεια στο πάρκο κυκλοφοριακής αγωγής. Φυσικά υπό το άγρυπνο αλλά καλοσυνάτο βλέμμα του κυρίου ΑΡΜΑΝΤ.

- Είναι τιμή για μένα να σας μαθαίνω τους κανόνες της οδικής ασφάλειας... Είναι ένας τρόπος να... ζητήσω συγγνώμη για...

Η Ανθούλα πλησιάζει τον κύριο ΑΡΜΑΝΤ.

- Το τραύμα έχει κιόλας γιατρευτεί, κύριε ΑΡΜΑΝΤ...
Είμαι πολύ χαρούμενη που σας βλέπω εδώ. Ξέρω ότι θα κάνετε πολύ καλή δουλειά...

Ο Τομ πλησιάζει την Ανθούλα.

- Ανθούλα, αύριο φεύγεις πίσω στο νησί σου. Ήθελα να σου προσφέρω αυτό το όμορφο λουλούδι. Και να σου πω ότι...

Ένα πουλί φτερουγίζει ξαφνικά. Περνά από την οδό Ανθούλας τιτιβίζοντας χαρούμενα και δεν μας αφήνει να ακούσουμε τα λόγια του Τομ προς την Ανθούλα. Ίσως επειδή πρέπει να μείνουν μυστικά.

- Κι εγώ, Τομ, ήθελα να σου πω...

Και ξανά το πουλί!

- Αύριο θα σε πάω στο λιμάνι. Με τα πόδια. Εκεί θα σε περιμένει το πλοίο για το γαλάζιο νησί. Και στο δρόμο, θα πούμε κι άλλες ακόμα όμορφες ιστορίες.

Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Η οδός Ανθούλας

Λουξεμβούργο: Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

2009 – 20 σ. – 16,2 x 22,9 cm

ISBN 978-92-79-11961-3

doi 10.2779/24952

Η έκδοση διατίθεται δωρεάν, μέχρις εξαντλήσεως των αποθεμάτων, στην εξής διεύθυνση:

Commission européenne (Ευρωπαϊκή Επιτροπή)

Direction générale de l'environnement (Γενική Διεύθυνση Περιβάλλοντος)

Centre d'information (BU9 – 0/11) (Κέντρο Πληροφόρησης)

B-1049 Bruxelles

<http://bookshop.eu/>

Υπηρεσία Εκδόσεων

Publications.europa.eu

ISBN 978-92-79-11961-3

